

Nagy öröm az, ha az ember kitüntetést kap. Át tudom élni, hiszen magam is több elismerés birtokosa vagyok: 1959-ben megszereztem a kisdobos ötpróba három műanyag vörös csillagát, 1969-ben a kalocsai forradalmi ezred élenjáró katonája lettem (örségben rádiózás miatt később visszavonva), 1981-ben pedig, mint az MTI újságírója vehettem át Lakatos Ernő apó kezéből a vezérigazgatói dicséretet. Tapasztalataim alapján átérzem mások hasonló örömét. Megelégedve nyugtáztam hát a hírt, hogy az ipari és kereskedelmi miniszter (jelenleg dr. Latorcai János) kiemelkedő ipari alkotó, irányító és szervező tevékenysége elismeréséül Eötvös Loránd-díjat adományozott dr. Latorcai János főosztályvezetőnek. Arról csak a lassú ügyintézés és a bürokrácia tehet, hogy mire az ipari minisztérium főosztályvezetője átvehette a neki megítélt rangos kitüntetést, addigra már kénytelen volt — előléptetéséből kifolyólag — saját magának átadni. Latorcai miniszter úr ezzel a tetteivel megalapította a „Tüntesd ki önmagad!” mozgalom remélhetőleg egyre terebélyesedő fáját.

Csupa öröm az élet

Hasonló öröm töltött el akkor is, amikor azt olvastam az újságban, hogy Balsai István igazságügy-miniszter Deák Ferenc-díjat adományozott dr. Horváth Györgynek, a Veszprém Megyei Bíróság elnökének. Kellett már egy kis elismerés a Horváth-családnak, hiszen György úr testvérét, dr. Horváth Balázst nemrégiben csapták el a tárcanélküliségből.

Az örömöm tetőfokára hágott, amikor azt is elolvashattam az Új Magyarország címlapján, hogy Antall József miniszterelnök a Magyar Köztársasági Érdemrend Tiszti keresztjét nyújtotta át dr. Gál István piarista tanárnak, 80. születésnapja alkalmából. A miniszterelnök úr rövid beszédben hangsúlyozta a piarista rend kiemelkedő szerepét a nemzeti és közéleti nevelés terén, valamint emlékeztetett arra, milyen sok kiemelkedő tudóst, művészt és államférfiút neveltek e hazának a piarista tanárok. Antall József ugyanakkor arról is beszámolt, hogy Gál István piarista tanár az ő kedvenc tanára volt, s meghatározó szerepet töltött be ab-

ban, hogy a közéleti pályát választotta, mert természettudományos érdeklődését a történettudomány felé fordította.

Kedves Gál tanár úr! Gratulálunk a kitüntetéséhez és híres tanítványához, s csak úgy mellékesen jegyezzük meg: ha egy diák a természettudományok iránt érdeklődik, nem célszerűbb-e meghagyni érdeklődési területét, s nem inspirálni másfelé.

Örömmel tölti el az ember lelkét az is, hogy Csurka István úr, a Magyar Út és más hasonlószerű szervezetek március 15-ei ünnepségén felszólított mindenkit, jöjjenek el az általuk rendezett esti kulturális műsorra, s akkor kiderül: ők nem mucaiak. És valóban, a Budapesti Kongresszusi Központban a Tavasz Csurka Fesztiválon verset mondott Ladányi Ferenc (hangfelvételtől), Tímár József (hangfelvételtől), Latinovits Zoltán (hangfelvételtől).

A boldogságom már-már paroxizmusba csapott át, midőn értesültem, hogy zászlót bontott a konzervatív kisgazdapárt, az ötödik kicsi indián. Ha öt derék fiam lenne, azt aján-

lanám nekik, hogy az egyik lépjen be a Torgyán-féle független kisgazdapártba, a másik a Pártay-féle történelmi kisgazdapártba, a harmadik a Venczel-féle demokratikus kisgazdapártba, a negyedik a Boross-féle nemzeti kisgazdapártba, az az iciri-piciri ötödik pedig a Német Béla-féle konzervatív kisgazdapártba. Bármelyikük győzne is, valamelyik fiam biztosítaná nyugodt öregségemet.

Némi mámorra adott lehetőséget az is, hogy Habsburg Ottó március 15-én '48-as honvédsírokat koszorúzott, s arról beszélt, hogy mi, magyarok egyedül vagyunk a világban, hiszen nincsenek rokonaink — persze csak akkor, ha leszámítjuk a számtalan Habsburg főherceget és főhercegkisasszonyt.

Végezetül egy személyes élmény. A saját két szememmel láttam, amint a Demokratikus Charta március 14-ei békés sétáján egy bőrdzsekis, bőrféjű alak inzultálta Tamás Gáspár Miklóst. És ezt a jelenetet elhallgatták a magyar újságok. (A dolog egyébként úgy történt, hogy a szkinhed-frizurát viselő **Eörsi István** úr hátulról odalépett Tamás Gázi úrhoz, s barátságosan hátba verte.)